

Το αρχοντικό με
τις κίτρινες τριανταφυλλίες

Εκείνο το φθινοπωριάτικο απομεσήμερο που αρχίζει η ιστορία μας, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος του Φιλήμονα και της Ιολάνθης γύριζε από το σχολείο σιγοσφυρίζοντας ανέμελα. Φορούσε την αγαπημένη του μπλούζα με το σήμα του Πανκιτρινιακού και ένα μπουφάν στο χρώμα της γρανίτας σταφύλι. Όπως βάδιζε, κλοτσούσε επιδέξια ένα σκουριασμένο και στραπατσαρισμένο κονσερβοκούτι από τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς». Ήταν από τις αγαπημένες του μάρκες κονσερβοκουτιών για κλότσημα, αλλά

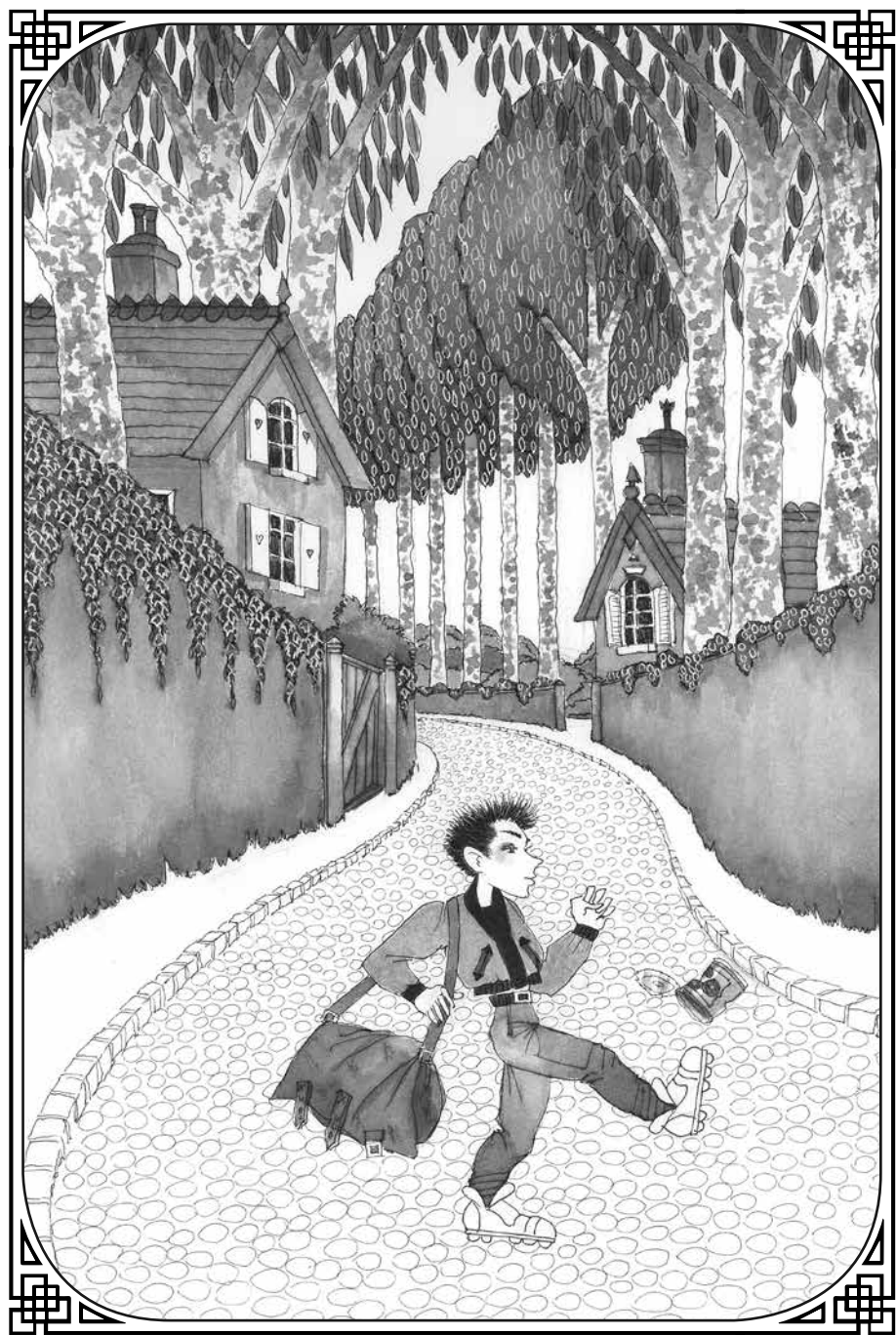
Το κουδούνι του τρόμου

και για δέσιμο σε ουρά κεραμιδόγατας, αν εξαιρέσουμε τα κονσερβοκούτια ισπανικής γαρίδας μάρκας «Τορέρο» με ανδαλουσιανό ελαιόλαδο που έκαναν ηχηρότερο γκελ.

Ο ουρανός ήταν ασυννέφιαστος εκτός από ένα συννεφάκι σε σχήμα μισοφαγωμένου κουραμπιέ και ένα άλλο σε σχήμα ολόκληρου αφάγωτου κουραμπιέ. Ένα ελαφρύ αεράκι θρόιζε στις φυλλωσιές των ευκαλύπτων που πλαισίωναν τον δρόμο και ο ήλιος έλαμπε σαν ένα μεγάλο αξεφλούδιστο πορτοκάλι πασπαλισμένο με χρυσόσκονη. Τίποτα, μα τίποτα δεν προμήνυε τα αναπάντεχα, τα ανατριχιαστικά, τα φρικιαστικά γεγονότα που θα συνέβαιναν εκείνη τη μέρα και όχι μόνο θα σημάδευαν για πάντα την ανέμελη ζωή του, αλλά και θα την έθεταν σε θανάσιμο κίνδυνο.

Στον ώμο του Νικολάκη Πιτσιρίμπου κρεμόταν γδαρμένη και ταλαιπωρημένη η σχολική του τσάντα, μέσα στην οποία βρίσκονταν τρία στραπατσαρισμένα τετράδια με λεκέδες

Το κουδούνι του τρόμου

από μαρμελάδα βύσσινο, ένα κιτρινογάλαζο σκουμπιντού, μια ξύλινη σβούρα, ένα γιογιό και το άλμπουμ με τη συλλογή από τρίγωνα γραμματόσημα του Τρινιντάντ, συμπεριλαμβανομένου ενός πολύ σπάνιου με τρεις ξιφίδες, που το είχε πάρει κρυφά από το συρτάρι του μπαμπά του για να το δείξει στους φίλους του, τον Μπισμπικούκη τον ανατσούμπαλο, τον Μακροβούτη τον ψηλολέλεκα και τον Κουτρουβάλα τον κουτσοδόνη.

Στη δεξιά τσέπη του μπουφάν του βρίσκονταν πέντε γυάλινες μπίλιες, τρεις μικρές πρασινογάλανες και δύο μεγάλες κιτρινοκόκκινες ή κοκκινοκίτρινες, ανάλογα με το από ποια μεριά τις κοιτούσες, και ένα μαντίλι που το είχε δέσει κόμπο για να θυμηθεί κάτι που είχε εδώ και καιρό ξεχάσει ότι έπρεπε να θυμηθεί. Από την πίσω τσέπη του παντελονιού του περίσσευε η πιστή του σφεντόνα με το φθαρμένο δερμάτινο λουρί. Για να εξασκηθεί στη σκοποβολή, είχε σημαδέψει τις προάλλες με αυτή τη σφεντόνα το λεπτε-

πίλεπτο γιαπωνέζικο βάζο με τους λευκούς κρίνους στη σερβάντα του σαλονιού της θείας Ροζαμούντας, αλλά, ευτυχώς, δεν το είχε πετύχει, αν και είχε πετύχει τον καθρέφτη που βρισκόταν ακριβώς από πίσω από το γιαπωνέζικο βάζο με τους λευκούς κρίνους. Η θεία Ροζαμούντα, πάντως, μόλις συνήλθε από την ολιγόλεπτη λιποθυμία της, αισθάνθηκε μια τεράστια ανακούφιση που ο ανιψιός της δεν είχε σμπαραλιάσει το βάζο, το οποίο ήταν οικογενειακό κειμήλιο από τον προπάππο της, τον Ισίδωρο τον ανθυποπλοίαρχο, που του το είχε χαρίσει, μαζί με δύο μπάμιες οριγκάμι και ένα μπαομπάμπ μπονσαί, ένας παλαιστής του σούμο, όταν τον είχε σώσει από μια αγέλη αφηνιασμένων τανούκι στο λιμάνι της Γιοκοχάμα, και γι' αυτό δεν τον κατσάδιασε πολύ, του απαγόρευσε μόνο αυστηρά να μπαίνει οπλισμένος στο σαλόνι εφ' όρου ζωής... Από τότε, πάντως, η σκοποβολή του Νικολάκη είχε βελτιωθεί αισθητά και ήταν σχεδόν άψογη, αν εξαιρέσουμε τον κόκορα ανεμοδείκτη

Το κουδούνι του τρόμου

του σπιτιού του απόστρατου πτέραρχου Πάτροκλου Περπινιάν, τη βιτρίνα του κρεοπωλείου του Λουκά Τζουτζουφλέκη, χονδρέμπορου λουκάνικων, και μερικές άλλες, μετρημένες στα δάχτυλα, περιπτώσεις αναπόφευκτων ατυχημάτων.

Στην αριστερή τσέπη του μπουφάν του Νικολάκη δεν βρισκόταν απολύτως τίποτα, δηλαδή θα έπρεπε υπό κανονικές συνθήκες να βρίσκεται εκεί ένα ξηλωμένο μπεζ κουμπί, αλλά επειδή η τσέπη ήταν τρύπια, το κουμπί είχε πέσει και είχε εξαφανιστεί κάπου μέσα στη φόδρα μαζί με μισό κριτσίνι, ένα ξυλάκι παγωτού και ένα κουκούτσι χουρμά.

Είχε κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένος με τον εαυτό του και ικανοποιημένος από τις επιδόσεις του εκείνο το απομεσήμερο ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος. Είχε κερδίσει δύο γκαζές από τον Μπισμπικούκη τον ανατσούμπαλο, είχε βάλει ένα βατραχάκι και τρεις γυρίνους στο συρτάρι της έδρας της

κυρίας Φεβρωνίας Φρουχτ, της δασκάλας, χωρίς κανείς να υποπτευθεί το παραμικρό, και είχε τραβήξει τις κοκκινόξανθες κοτσίδες της Αστερόπης, της όμορφης, παχουλής συμμαθήτριάς του με τις φακίδες, μην παραλείποντας να της διευκρινίσει ότι έτσι και τον μαρτυρούσε στη δασκάλα, την κυρία Φεβρωνία Φρουχτ, θα τις έκοβε και τις δύο τις κοτσίδες με το επαγγελματικό ψαλίδι του μπαμπά του, που ήταν κουρέας και μάλιστα κουρέας περιωπής, επειδή στο κουρείο του «Το Άψογο Ψαλίδι» στην οδό Γουτεμβέργιου 82 κούρευε τον κύριο Γουλιέλμο Γλουγλουκίδη, πρώην αντιδήμαρχο, και τον γνωστό τενόρο Εδουάρδο Φαλτσαδόρ.

Ευδιάθετος, λοιπόν, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος κλοτσούσε το τενεκεδάκι του τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς» και προχωρούσε σιγοςφυρίζοντας στον λιθόστρωτο δρόμο, όταν τράβηξε την προσοχή του, εκεί, στα δεξιά του, ένας κήπος με κορομηλιές, πίσω από έναν ξύλινο φράχτη βαμμένο με άσπρη

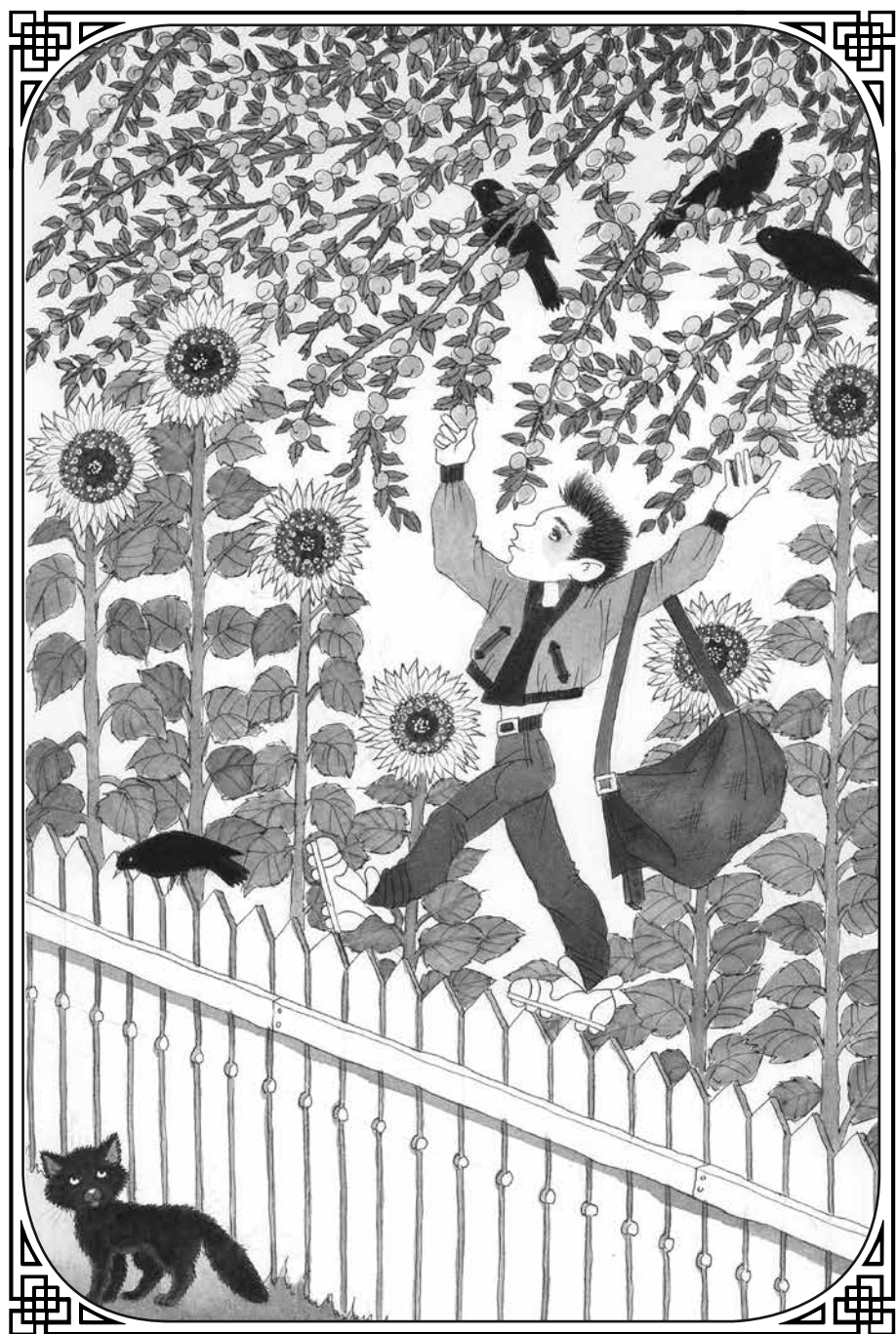

Το κουδούνι του τρόμου

μπογιά που είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει. Χωρίς να χάνει χρόνο, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος έδωσε ένα σουτ στο κονσερβοκούτι τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς», που απογειώθηκε, διέγραψε μια θεαματική καμπύλη και κατέληξε μέσα σε μια λιμνούλα με πανικόβλητα χρυσόψαρα σε έναν άλλο κήπο με πασχαλιές και ηλιοτρόπια.

Μετά, μια και δυο, ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος σκαρφάλωσε στον ασπροβαμμένο φράχτη και άρχισε να βαδίζει, ισορροπώντας ακροβατικά, από άσπρο παλούκι σε άσπρο παλούκι, αρπάζοντας ταυτόχρονα ζουμερά κορόμηλα από τις δροσερές κορομηλιές που άπλωναν γενναιόδωρα προς το μέρος του τα βαρυφορτωμένα κλαδιά τους. Του άρεσε πολύ του Νικολάκη να ισορροπεί πάνω σε εξοχικούς φράχτες. Στην πραγματικότητα, θεωρούσε τον εαυτό του αυθεντία στην ακροβατική ισορροπία. Τα καλοκαίρια περπατούσε ακόμα και στο στενό πεζούλι της τaráτσας του σπιτιού τους, κόβοντας τη χολή της μαμάς του, αλλά και της κυρίας Κον-

Το κουδούνι του τρόμου

σουέλας Φουλχένθιο, της γειτόνισσας από την Ανδαλουσία, που άπλωνε την μπουγάδα της στην αντικρινή ταράτσα, χρησιμοποιώντας καστανιέτες αντί για μανταλάκια, και όταν τον έβλεπε να προσποιείται ότι κινδυνεύει να πέσει, έβγαζε κάτι διαπεραστικές κορόνες που θα τις ζήλευε και η διασημότερη σοπράνο της όπερας.

Όταν έφτασε στο τέλος του άσπρου φράχτη, πήδηξε πάλι στο πεζοδρόμιο. Υπολόγισε ότι θα του έπαιρνε κανένα τέταρτο ακόμα ώσπου να φτάσει στο σπίτι του. Γενικά έβρισκε αβάσταχτα βαρετή και απελπιστικά ανούσια αυτή την καθημερινή διαδρομή σχολείο-σπίτι και σπίτι-σχολείο· θα ήταν προτιμότερο αν θα μπορούσε να την έκανε με αερόστατο Ζέπελιν, ή έστω καβάλα σε καγκουρό πρωταθλητή του πηδήματος εις μήκος, και όλο και αναζητούσε τρόπους για να της δώσει μια κάποια ποικιλία, λίγη ζωντάνια, να την κάνει τέλος πάντων κάπως πιο συναρπαστική. Ένας τρόπος,

τον οποίο είχε βρει για να διασκεδάζει, ήταν να χτυπάει κουδούνια σπιτιών κατά μήκος του δρόμου και να το βάζει μετά στα πόδια. Όταν ο ταλαίπωρος νοικοκύρης άνοιγε την εξώπορτα, ο Νικολάκης βρισκόταν κιόλας καμιά διακοσαριά μέτρα παρακάτω, γεγονός που καθιστούσε κάθε καταδίωξη ανώφελη.

Δίχως, λοιπόν, κονσερβοκούτι τοματοπελτέ μάρκας «Πλιτς» ή εκλεκτής ισπανικής γαρίδας μάρκας «Τορέρο» να κλοτσάει και χωρίς φράχτη κήπου με κορόμηλα να ισορροπεί, είχε αρχίσει να βαριέται. Αυτό το είδος βαρεμάρας που ένιωθε ο Νικολάκης Πιτσιρίμπος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «πολλαπλασιαστικό». Δηλαδή, όσο πήγαινε και μεγάλωνε όλο και πιο πολύ, σε σημείο που αν η βαρεμάρα ήταν ψάρι, θα είχε διαστάσεις τουλάχιστον φάλαινας σε ενδιαφέρουσα, για να μην πει κανείς αεροπλανοφόρου. Και τότε το είδε! Είδε αυτό που αναζητούσε. Δηλαδή, λίγο παρακάτω, στα αριστερά του, εντόπισε τον στόχο του. Ήταν ο αριθμός 17

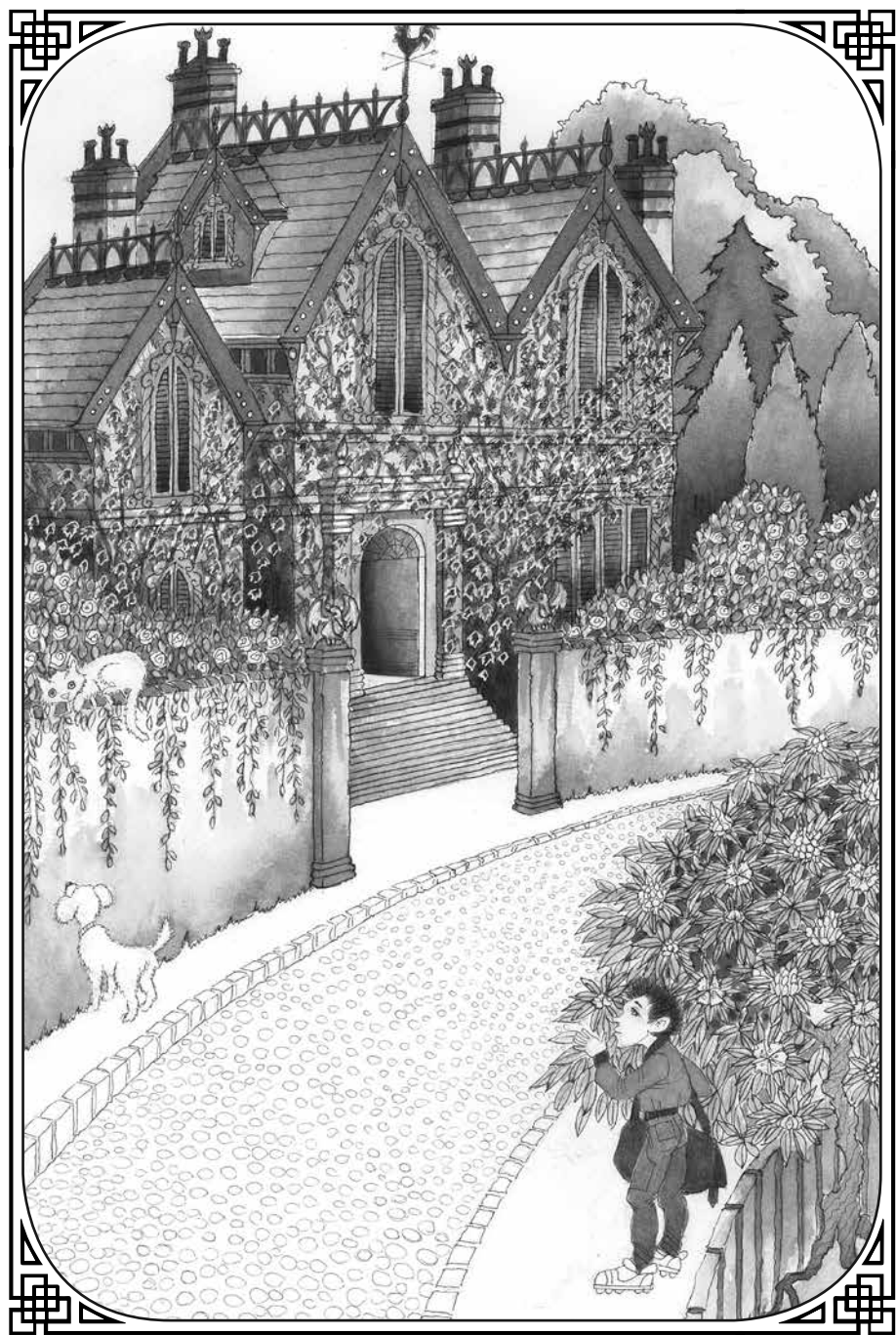

Το κουδούνι του τρόμου

της οδού Ιακώβου Γαριβάλδη. Ένα παλιό αρχοντικό με σφαιριστά πρασινοβαμμένα, λίγο γδαρμένα παραθυρόφυλλα και σκονισμένες κίτρινες τριανταφυλλιές στον κήπο. Κισσοί, περικοκλάδες και αναρριχώμενες κληματίδες κάλυπταν μέρος της πρόσοψης. Καμιά δεκαριά μαρμάρινα σκαλοπάτια, φθαρμένα και φαγωμένα από τον χρόνο, οδηγούσαν σε μια βαριά εξώπορτα με περίτεχνα σκαλίσματα και τοξωτό υπέρθυρο.

Λόγω του ότι είχαν μετακομίσει πρόσφατα σε αυτή τη γειτονιά, δεν είχε τύχει να ασχοληθεί άλλη φορά με αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Κοντοστάθηκε και, μισοκρυμμένος πίσω από λευκές και ροζ ροδοδάφνες που φύτρωναν στο αντικρινό πεζοδρόμιο, υπολόγισε με έμπειρο μάτι την απόσταση που μεσολαβούσε και τον χρόνο που θα του έπαιρνε να ανέβει ταχύτατα τα σκαλοπάτια, να χτυπήσει το κουδούνι, να κατέβει τρία τρία τα σκαλοπάτια, να το βάλει αστραπιαία στα πόδια και να γίνει καπνός. Δώδεκα δευτερόλεπτα να φτάσει στο σπίτι, εφτά να ανέβει τα σκα-

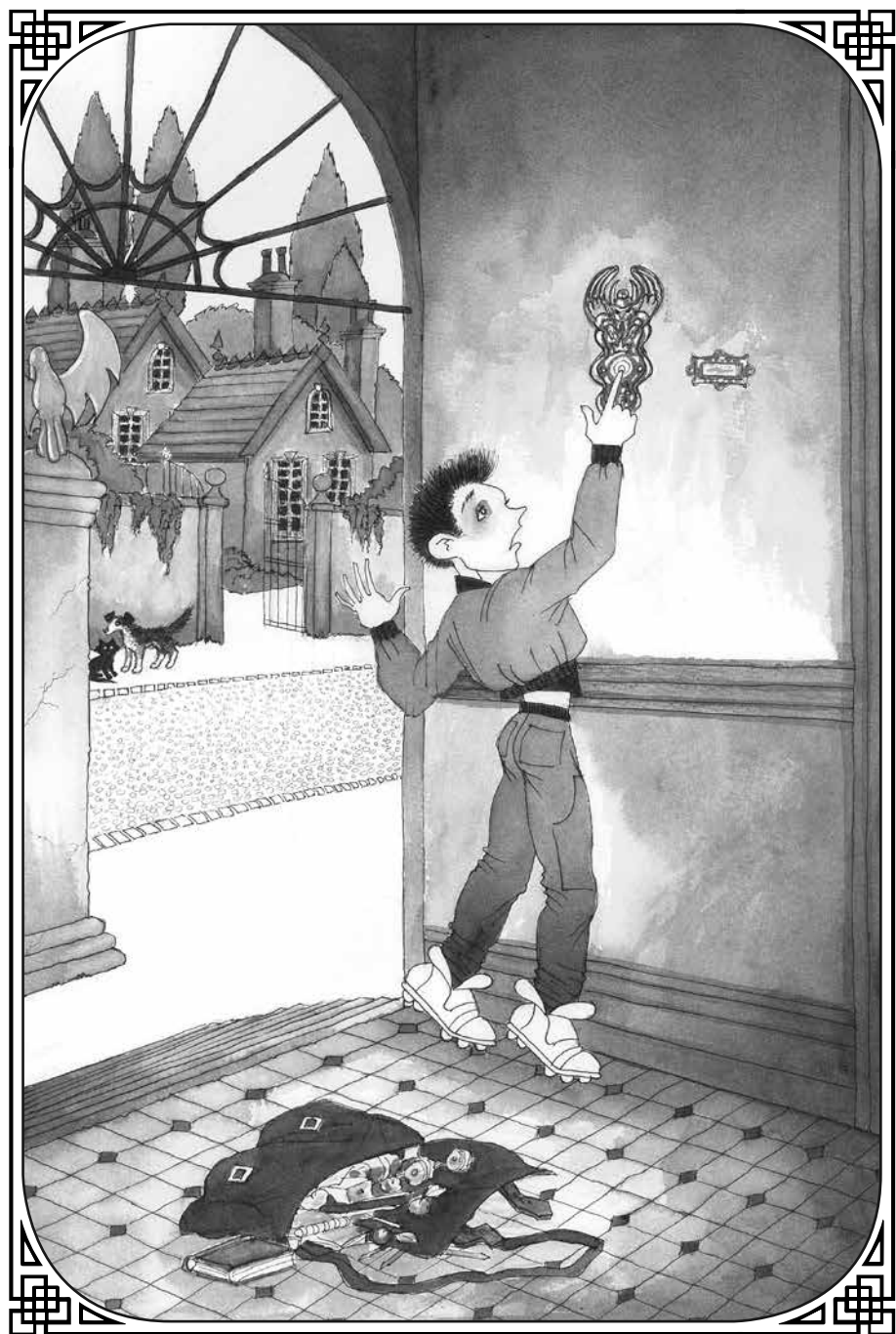
Το κουδούνι του τρόμου

λοπάτια, τριάμισι δευτερόλεπτα για να χτυπήσει το κουδούνι –θα μπορούσε βέβαια να το κάνει και σε δύομισι, αλλά ήθελε το κουδούνισμα να είναι παρατεταμένο για να το ευχαριστηθεί– και μετά άλλα τρία δευτερόλεπτα (το κατέβασμα θα έπαιρνε λιγότερο χρόνο) και δώδεκα για να απομακρυνθεί στο βάθος του δρόμου και να στρίψει στη γωνία. Όσο γρήγορος και γυμνασμένος και να ήταν ο οικοδεσπότης ή η οικοδέσποινα, σίγουρα δεν θα τον προλάβαινε, αν βέβαια αποφάσιζε να τον κυνηγήσει για να τον επιπλήξει ή ακόμα για να χειροδικήσει.

«Εμπρός! Στοχεύσατε! Έφοδος!» σκέφτηκε ο Νικολάκης και, χωρίς δεύτερη σκέψη, έβαλε σε εφαρμογή το παράτολμο σχέδιό του! Διέσχισε τον λιθόστρωτο δρόμο, ανέβηκε τη μαρμάρινη σκάλα και πίεσε με όλη του τη δύναμη το κουδούνι.

Άκουσε αμυδρά τον κουδουνιστό ήχο να αντिलाλεί στο εσωτερικό του σπιτιού. Ταυτόχρονα κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε

Το κουδούνι του τρόμου

καλά, κάτι δεν πήγαινε καθόλου, μα καθόλου καλά! Κάτι ζεστό και ρευστό σαν σάλιο σαλιγκαριού στην αφή του κουμπιού του κουδουνιού τον ανησύχησε και οι υποψίες του δεν άργησαν να επιβεβαιωθούν όταν προσπάθησε να αποσύρει το δάχτυλο, που στο μεταξύ είχε μουδιάσει, από το κουδούνι. Διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε!

«Άλλο πάλι και τούτο!» συλλογίστηκε.

Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, το δάχτυλό του είχε κολλήσει στο κουδούνι της εξώπορτας του παλιού αρχοντικού! Περίεργη, περιεργότατη και ιδιαίτερα ανησυχητική, αναπάντεχη εξέλιξη.

«Τι στην οργή;» σκέφτηκε, ενώ η καρδιά του χτυπούσε άτακτα επειδή κάτι τέτοιο δεν το είχε προβλέψει, δεν το είχε υπολογίσει, τον καθυστέρούσε και ανέτρεπε άρδην τα άψογα επιτελικά του σχέδια...

Έκανε δύο-τρεις προσπάθειες να αποσπάσει το δάχτυλό του, αλλά δεν τα κατάφερε.

